

[Landbrugsministeren]

ikke mindst på baggrund af enkelte tidligere afgørelser har været tilstrækkelige holdpunkter for at meddele en betinget dispensation i sagen.

Spm. nr. S 1432

Til *landbrugsministeren* (15/7 83) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Kan ministeren oplyse, om der siden ændringen af landbrugsloven i 1978 er eksempler på, at ministeren er gået imod et enigt jordlovsudvalg, som det er sket i sagen om Scheelenborg gods?«

Besvarelse (25/7 83):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Indledningsvis skal jeg bemærke, at det kun i sjældne tilfælde over for landbrugsministeriet er oplyst, om jordlovsudvalgets afgørelse eller indstilling er enstemmig eller ej.

Den eksisterende adgang til at påklage en af jordlovsudvalget truffen afgørelse ville være illusorisk, hvis landbrugsministeren, der er rekursinstans, ikke – uanset om jordlovsudvalgets afgørelse er enstemmig eller ej – havde mulighed for at træffe en afgørelse, der afviger fra jordlovsudvalgets afgørelse eller indstilling. Det bemærkes herved, at landbrugsministeren og ikke jordlovsudvalget i henhold til landbrugsloven er tillagt kompetencen i erhvervsessager, og at jordlovsudvalgets kompetence i disse sager hviler på en delegation, jfr. lovens § 30.

Det tilføjes, at det ikke er noget enestående, at afgørelser truffet af jordlovsudvalget ændres, eller at indstillinger fraviges, og at dette også må antages at være sket i en række sager, hvor jordlovsudvalgets afgørelse eller indstilling har været enstemmig.

Spm. nr. S 1433

Til *socialministeren* (15/7 83) af:

Tinning (VS):

»Er det i overensstemmelse med regeringens socialpolitik, at modtagere af forbigående kontanthjælp regnes som aktive arbejdsøgende, også i perioder hvor pågældende er syge?«

Begrundelse

Modtagere af kontanthjælp er i almindelighed en uhyre ringe stillet gruppe. Økonomien er elendig, og skulle der vise sig mulighed for at tjene lidt penge, så bliver hver en krone modregnet i kontanthjælpen – her er den marginale skatteprocent på hundrede. Arbejdsudsigterne er elendige, og mulighederne for at tage en uddannelse for at forbedre sine arbejdsmuligheder er næsten lige så elendige.

På den baggrund var det indlysende hyklerisk, da socialministeren begrundede indførelsen af fattighjælpsparagraffen med bl.a. følgende svada: »Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Med bistand fra det radikale venstre og fremskridtspartiet fik regeringen dog gennemført fattighjælpsparagraffen – bistandslovens § 37, stk. 4: »Når der er ydet hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder, kan den samlede hjælp ikke overstige det beløb, der kan udbetales personer, som får hjælp efter § 43.« Sagt på en anden måde: efter 9 måneder på forbigående kontanthjælp sendes modtageren ud på en økonomisk rutschetur, der ender på satsen for varig hjælp: 3.105 kr. om måneden for en enlig, hvilket skal dække alt.

Socialministeren har aldrig villet give klare retningslinjer for, hvad der menes med »En sammenhængende periode«. Det må kommunerne selv finde ud af – i det hellige kommunale selvstyres navn. I nogle kommuner har det medført, at man efter en måneds arbejde kan starte forfra på 9 måneders perioden. I andre kommuner skal man arbejde 3 måneder, og i atter andre gælder noget helt tredje.

I nogle kommuner har det også medført, at 9 måneders perioden hverken afbrydes eller forskydes, selv om man bliver syg, eller selv om man er gravid eller barslende.

Disse oplysninger er fremkommet i det nyeste nummer af bladet Socialrådgiveren, hvor der er foretaget en miniundersøgelse af 10 forskellige kommuners (forskellige) forvaltning af fattighjælpsparagraffen. I bladet hedder det bl.a.: »De fleste steder tælles perioder med sygdom med, når det beregnes, hvor længe den enkelte har fået hjælp. Det